

ŽIVOTOPIS

Paní Marcela Jánětová (Bukalová) se narodila 18. 10. 1942 v Tišnově u Brna. Tatínek byl asi v roce 1943 totálně nasazený ve Vídni. Marcela vyrůstala v době války pouze s maminkou. Zažila i bombardování Brna a okolí, které ji poznamenalo na celý život. Tatínkovi se podařilo utéci z Vídně (velké bombardování), přidal se k partyzánskému oddílu Jana Koziny a údajně se stal velitelem skupiny Jana Žižky.

Po válce se rodina přestěhovala do Brna a tatínkovi bylo nabídnuto místo národního správce, ale tatínek nabídku odmítnul. Rodina se odstěhovala do Velkých Losin, kde si tatínek zřídil autodopravu – taxislužbu. Ve Velkých Losinách nastoupila malá Marcela do 1. třídy. Po roce 1948, kdy bylo dokončeno zestátnění všech soukromých firem a tatínek nemohl podnikat, se rodina přestěhovala do Kunova u Bruntálu, kde tatínek pracoval jako řidič. Místní továrna, kde se vyráběly provázky, dávala práci lidem nejen v továrně, ale umožňovala i možnost pracovat z domu. Samozřejmě musely pomáhat i děti, tedy i Marcela. Rodina se přestěhovala do Hustopečí nad Bečvou, kde bydlela maminčina maminka, a zde Marcela chodila na 2. stupeň základní školy. Na vlastní kůži zažila měnovou reformu v roce 1953, kdy sice měla škola zorganizovaný a žáky zaplacený výlet, ale z noci z 31. 5. na 1. 6. 1953 peníze ztratily hodnotu a na školní výlet se nakonec nejelo.

Paní Marcela nakonec vystudovala pedagogickou školu a v necelých 18 letech nastoupila na své 1. místo v Sudkově, kde učila úctyhodných 38 let. Začátky nebyly jednoduché. Místo si samozřejmě vybrat nemohla, bylo jí určeno (tzv. umístěnka). Musela si sehnat bydlení, ale to tenkrát na vesnici nebyl problém. Postupně se sžívala s místními obyvateli, zapojovala se do činnosti místních spolků. Ze začátku měla trochu problémy s místním nářečím. Občas se objevily i problémy, kdy na místní národní výbor přišel udavačský dopis, ve kterém se pisatel podívoval, jak si může dovolit soudružka učitelka chodit v Hustopečích do kostela. Naštěstí byl tehdejší předseda národního výboru normální člověk a neudělal z toho politickou aféru.

V Sudkově si paní Marcela našla i životního partnera a 18. 9. 1965 měla svatbu v kostele. Když jí to soudruh školní inspektor vytýkal, tak mu jen sdělila, že jinak by si ji Karel nevzal. Narodili se jí 2 synové. Velmi emotivně prožívala rok 1968. Dokázala několikrát projevit svůj odmítavý postoj (na plese zazpívala písničku Běž domů Ivane, nosila černou stužku z Jana Palacha...) I přes to jí bylo nabízeno členství v KSČ, ale ona vždy odmítla se slovy, že není vyrovnaná s náboženskou otázkou.

Rok 1989 prožívala o to intenzivněji, neboť jedním z aktivistů byl i její syn, který studoval na vysoké škole v Ostravě. I přes svůj strach dodnes obdivuje jeho statečnost.

V Sudkově byla, je a bude stále spojována s činností spolků – hasiči, jako výborná divadelnice. Hrála a organizovala i školní představení, 50 let vedla místní knihovnu, byla a stále je vždy hlavní iniciátorkou a organizátorkou kulturních akcí v obci. Ve škole jí prošly rukama 3 generace dětí, a kdybychom udělaly průzkum v jednotlivých rodinách, tak by v každé nějaké dítě bylo. Za dobrovolnickou činnost byla v roce 2015 oceněna cenou Křesadlo a v roce 2023 jí byl udělen titul Čestná občanka.

